

Rafael a mystéria léčení

Michaela Glöckler

Rafael:

*Souzvučně s bratrskými světy
zní slunce dávnou hudbou sfér
a hřmí, jak dobíhá své mety,
svůj majíc vykázaný směr.
Zřít slunce, andělů je síla:
ne proniknout je, vidět jen;
nezbadatelně mocná díla
jsou nádherná jak v prvý den.*

Goethe, *Faust*, začátek Prologu v nebi.

Rafael je archanděl léčebného umění.

„Rafa“ znamená hebrejsky lékař. „El“ je zkratka božího jména Elohim z biblické historie stvoření světa. S tímto archandělem se setkáváme jako s Bohem seslaným průvodcem a lékařským rádcem v biblické legendě o Tóbijášovi (viz str. 621m). Podle ducha se s ním setkáváme také v knize Jób, jejímž prostřednictvím se stáváme svědky příčin nejproslulejší nemoci vůbec, jejího průběhu a nakonec šťastného Jobova vyléčení. Rafaelovo jméno se sice v knize Jób neobjevuje, „rafaelský duch“ však ano. Rafael je duchem, který nazírá příčiny a následky nemocí, jak jsou založené v duchovním vývoji člověka, a z tohoto zdroje učí mystériím léčebného umění. Z tohoto ducha také Goethe napsal svého *Fausta* — drama lidství pro pátou poatlantskou kulturní epochu, která podle duchovně-vědeckého bádání Rudolfa Steinera začala v roce 1413 a potrvá do roku 3573. Je to kulturní údobí, v němž jde o individualizaci člověka, o pozvolné uvolňování se z důvěrné příslušnosti ke skupinám, jako jsou národ a náboženství, k sociálním hodnotovým systémům, rodinným a profesionálním svazkům.

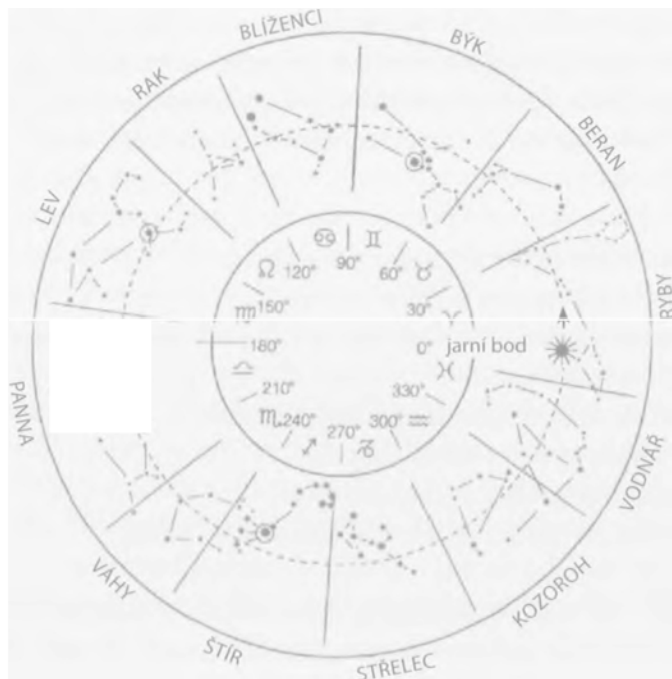
Od Goetha pochází epochální věta:

*Nezkušen v svém temnu zůstaň,
slepě žij si ke dni ze dne,
plných tři tisíce roků
v oko-li ti nepohlédne.*

Rudolf Steiner jde přitom ještě dále. Své vědomí lidstva klene od začátků na „starém Saturnu“ až k „Vulkánu“, poslednímu vtělení naší planety Země a jejích obyvatel. Přímo uprostřed této mohutné evoluce však popisuje kulturní souvislost jako jakousi *stěnu kosmické dělohy*. Líčí, jak jsou jednotlivé lidské životy začleněny do rytmů sluneční soustavy. Tak se člověk v klidu nadechne a vydechne cca 18krát za minutu. To znamená, že za hodinu se nadechne a vydechne toSokrát (18 x 60) a za 24 hodin

(18 x 60 x 24) 25 920krát. Toto číslo odpovídá známému „platónskému číslu“, době jednoho vesmírného roku, během níž projde jarní bod celým zvěrokruhem. Toto číslo vyznačuje v tom nejhlubším smyslu tajemství dechu, které je také tajemstvím Rafaelovým (viz také str. 38 a 61).

Obrázek ukazuje Slunce v jarním bodu a šipka směr jeho putování zvěřetníkem — se Zemí jako středem. Samotný jarní bod putuje v opačném směru, než kterým se pohybuje Slunce, a k průchodu celým zvěrokruhem potřebuje 25 920 let.

Zajímavé je, že časový průběh precesního pohybu zemské osy, jak jej známe z moderní astronomie, má také co dělat s platónským číslem: Země se jednou otočí okolo své vlastní osy asi za 24 hodin. Ovšem za 25 920 let při tom zemská osa opíše v sobě ucelený kruhový kužel.

K obrázku: Precese zemské osy — osa Země, probíhající od severu (S) k jihu (J), se pohybuje po plášti kužele (naznačeno šipkou). Kruh představuje Zemi s její osou. Zatímco tedy zemská osa opíše zhruba za 25 920 let jedenkrát plášť kužele, obehne Země asi 25 920 krát kolem Slunce, a to v opačném směru než pohyb precese. hlediska kulturních dějin obsahuje tento časový úsek o délce 12, dvanáct kulturních epoch: pět atlantských a sedm poatlantských, trvajících v průměru 2160 let. Sedm poatlantských epoch nazval Rudolf Steiner ve svých raných esoterních přednáškách sedmi „tajemstvími vývoje“:

1. kulturní epochu tajemstvím zla,
2. kulturní epochu tajemstvím slova,
3. kulturní epochu tajemstvím blaženosti v Bohu.

Necháme-li na sebe působit sled těchto vývojových tajemství, můžeme v něm také poznat společný motiv: motiv individualizace lidského bytí.